

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Alegri Inc. s.r.o.**, se sídlem Korunní 588/4, Praha 2, zastoupená JUDr. Jakubem Hlínou, LL.M., advokátem se sídlem Havlíčkova 1680/13, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2025, čj. 11863/25/5100-41453-713295, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2025, čj. 9 Af 13/2025-75,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval splněním podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů podle § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, včetně splnění podmínek jejich okamžité vykonatelnosti podle § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

[2] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále „správce daně“) vydal dne 22. 1. 2025 čtyři zajišťovací příkazy, čj. 376133/25/2080-81541-609327, čj. 376410/25/2080-81541-609327, čj. 376532/25/2080-81541-609327 a čj. 376805/25/2080-81541-609327 (dále „zajišťovací příkazy“). Zajišťovacími příkazy žalobkyni uložil, aby okamžikem jejich vydání zajistila úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty (dále „DPH“) za zdaňovací

období měsíců března, dubna, května a června 2024, celkově ve výši 8 354 729 Kč. Proti zajišťovacím příkazům podala žalobkyně odvolání. Žalovaný jej napadeným rozhodnutím zamítl. Žalobkyně následně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou. Městský soud v Praze ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[3] Městský soud nejprve vymezil podmínky vydání zajišťovacího příkazu. Dospěl k závěru, že první podmínka byla splněna. U žalobkyně byla v dostatečné míře zjištěna odůvodněná obava, že jí bude v budoucnu stanovena daň ve smyslu § 167 daňového řádu z důvodu její účasti na daňovém podvodu.

[4] Správce daně identifikoval narušení neutrality daně. Popsal jednotlivé články řetězce včetně jeho grafického znázornění, mechanismus daňového podvodu a zjištěné nestandardnosti. Žalobkyně měla v podvodném řetězci vystupovat na pozici tzv. „*profit taker*“ (příjemce prospěchu), jemuž plyne výhoda z účasti na podvodném řetězci ve formě uplatnění osvobození od daně při dodání zboží (v tomto případě elektroniky) do jiného členského státu (Estonsko), a to v hodnotě 9 487 798 Kč za březen 2024, 2 677 848 Kč za duben 2024, 17 655 139 Kč za květen 2024 a 9 963 636 Kč za červen 2024. Z tohoto zboží nebyla v Estonsku společností MaxNordHouse přiznána, a tedy ani uhrazena daň. MaxNordHouse vystupovala v řetězci na pozici „*missing trader*“ (ztracený obchodník).

[5] Městský soud se ztotožnil se žalovaným, že k narušení neutrality daně u společnosti MaxNordHouse došlo tím, že společnost nepřiznala daň z plnění, které jí žalobkyně dodala. Za takové situace správce daně není povinen zjišťovat další skutečnosti, nadto takové, které svou povahou spadají do řízení nalézacího. Nebylo proto nutné, aby správce daně „pátral“, jakým způsobem MaxNordHouse se zbožím dále naložila. Po správci daně rovněž nelze požadovat, aby v rámci zajišťovacího příkazu postavil najisto a detailně prokazoval veškeré skutečnosti významné pro stanovení daně. Pro takový postup je místo v řízení o stanovení (doměření) daně.

[6] Zjištění správce daně nadto svědčí závěru, že se MaxNordHouse nedopustila podnikatelského selhání či administrativního pochybení. Nelze opomenout, že takto nejednala ojediněle. Skutková zjištění dále nasvědčují, že jednatel MaxNordHouse je tzv. „bílý kůň“. Společnost sídlí na virtuální adrese. Nebylo zjištěno, že by veřejně prezentovala svou činnost. Dle veřejného rejstříku se zabývá prodejem dřeva a stavebních materiálů, tedy činností nijak nesouvisející se žalobkyní dodaným plněním (elektronikou). Nestandardní okolnosti byly zjištěny rovněž u žalobkyně: sídlo na virtuální adrese, nevlastní motorové vozidlo, v provozovně nebyl nikdo zastižen, jednoduché webové stránky s toliko obecnými informacemi, nemá zřízen bankovní účet u tuzemských poskytovatelů.

[7] Soud nepopřel, že by jednotlivá zjištění sama o sobě mohla mít i jiné legitimní důvody. Je ovšem nezbytné hodnotit je v celkovém kontextu. Vymezené nestandardnosti ve svém souhrnu v dostatečné míře odůvodňují obavu (ve spojení s narušením neutrality daně), že v doměřovacím řízení bude prokázáno, že posuzovaný obchodní řetězec měl podvodný účel.

[8] Přestože žalovaný označil pravděpodobnost v budoucnu stanovené daně za „slabou“, městský soud ji pro účely vydání zajišťovacích příkazů shledal dostačující. Závěr o účasti žalobkyně na podvodné struktuře není pouhou spekulací. Daňové orgány založily své

závěry na konkrétních informacích (opakované uplatňování osvobození od daně ve vztahu k nepřiznanému plnění za současné existence nestandardních okolností). Přesvědčivě nastínily mechanismy fungování podvodné struktury. Rovněž jednoznačně popsaly, v čem spočívá výhoda žalobkyně z účasti na podvodném řetězci.

[9] Městský soud se následně zabýval existencí důvodů svědčících o budoucí nedobytnosti daně (druhá podmínka).

[10] Shledal, že zjištěné okolnosti (majetek skládající se z oběžných aktiv, bezprostřední převádění peněžních prostředků z bankovních účtů formou bezhotovostních převodů na účty třetích osob, neexistence bankovního účtu u českých poskytovatelů) prokazují existenci odůvodněné obavy, že stanovená daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Tvrzení žalobkyně (že je plátcem DPH v ČR, má zde sídlo, disponuje řádně evidovanými bankovními účty, není vůči ní vedeno exekuční či insolvenční řízení, „promptní obchod“ je podstatou jejího podnikání) přitom nejsou způsobilé tento závěr vyvrátit.

[11] K námitce, že daňové orgány vycházely z neaktuálních údajů za rok 2023, soud podotkl, že ke dni vydání zajišťovacích příkazů nebyly aktuálnější účetní výkazy k dispozici. Po správci daně přitom nelze požadovat, aby s vydáním zajišťovacích příkazů vyčkával na zpracování novějších účetních dokumentů daňovým subjektem.

[12] Žalobkyně namítala, že žalovaný neprovedl relevantní důkazy, které navrhla. E-mailovou komunikací mezi ní a MaxNordHouse se snažila vyvrátit závěr žalovaného o zapojení tzv. „bílého koně“ a poukázat na selektivní hodnocení důkazů ze strany žalovaného. Nájemní smlouvou ke skladovacím prostorám, fotografiemi skladu a pracovními smlouvami zaměstnanců poukazovala na rozpor v tvrzeních žalovaného. Žalovaný totiž nezpochybnil, že žalobkyně má sklad pronajatý a má zaměstnance, kteří v něm pracují, ovšem nemožnost ověření skladových prostor uvedl jako jednu z nestandardních okolností svědčících o podvodném jednání. Za účelem prokázat, že fungování jejího obchodního modelu odpovídá běžné podnikatelské činnosti, žalobkyně předložila sadu účetních dokumentů. Konečně účetními výkazy za rok 2024 poukazovala na svou ekonomickou situaci v době vydání zajišťovacích příkazů, čímž se snažila zpochybnit závěr o existenci důvodných obav o budoucí dobytnost daně.

[13] Městský soud shledal námitku žalobkyně nedůvodnou. Provedení jí navržených důkazů považoval za nadbytečné. K e-mailové komunikaci uvedl, že její provedení by nemohlo zvrátit důvodné podezření, že člen představenstva MaxNordHouse je tzv. bílý kůň. Podpis pod e-mailem nemůže zpochybnit zjištění plynoucí z chování této osoby při osobním jednání. K nájemní smlouvě, fotografiím skladu a pracovním smlouvám zaměstnanců uvedl, že žalovaný nezpochybňoval, že žalobkyně používá prostory jako sklad. Tyto důkazní prostředky navíc nebyly způsobilé vyvrátit, že na místě nebyl správcem daně nikdo zastižen. K účetním dokumentům uvedl, že směřovaly k prokázání fakticity plnění, o níž však mezi stranami nebylo sporu.

[14] K účetním výkazům za rok 2024 soud uvedl, že žalobkyně nijak nerozporovala, že její aktiva jsou tvořena téměř výhradně oběžnými aktivy. Předložené účetní závěrky nemohly vyvrátit ani zbylá skutková zjištění jako kvapné převádění peněžních prostředků

či vedení účtu pouze u zahraničních bank. Míru zadlužení a výši zisku (resp. ztráty) žalobkyně je nutno chápat spíše jako podpůrné argumenty. Změna těchto ekonomických ukazatelů nemohla závěry daňových orgánů stran existence odůvodněné budoucí obavy zvrátit.

[15] Městský soud se rovněž zabýval okamžitou vykonatelností zajišťovacích příkazů.

[16] Uvedl, že pokud žalobkyně nevlastní žádný nemovitý majetek, její movitý majetek je toliko vysoce likvidní a prakticky veškeré finanční prostředky z bankovních účtů okamžitě převádí na účty třetích osob, svědčí to o hrozícím nebezpečí z prodlení ve smyslu § 103 zákona o dani z přidané hodnoty. Za této situace nejsou splněny podmínky pro uložení jistoty žalobkyni dle § 167 odst. 3 věty první daňového řádu.

[17] Městský soud uzavřel, že zajišťovací příkazy byly vydány v souladu s § 167 odst. 1 a 3 daňového řádu. Daňové orgány řádně vymezily jak pravděpodobné budoucí stanovení daně, tak důvody svědčící budoucí nedobytnosti daně. Zajišťovací příkazy nelze označit za nezákonné pouze z toho důvodu, že mají na hospodaření žalobkyně negativní dopad. Z téhož důvodu soud nepřisvědčil ani argumentaci o účelovosti postupu daňových orgánů. Správce daně vydal zajišťovací příkazy v souladu se zákonem. Nelze mu vytýkat, že zvolil postup, který brání zmaření výběru daně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[18] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností. Vznesla následující námitky.

1. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť městský soud dostatečně nevypořádal všechny rozhodné žalobní námitky, mj. se nezabýval otázkou proporcionality a intenzity zásahu způsobeného vydáním zajišťovacích příkazů.

2. Městský soud nesprávně posoudil naplnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů podle § 167 daňového řádu.

3. Městský soud nesprávně posoudil naplnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů jako okamžitě vykonatelných podle § 103 zákona o dani z přidané hodnoty.

4. Řízení před správními orgány trpí vadami, pro které měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. V rámci této námitky stěžovatelka správním orgánům vytýká (i) nedostatečně zjištěný skutkový stav a selektivní práci s důkazy, (ii) opomenutí a nedostatečné vypořádání důkazních návrhů a vysvětlení a (iii) vnitřní rozpory a nelogičnosti v odůvodnění.

[19] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že městský soud podle něj postupoval správně a žalobní námitky vypořádal dostatečně. Napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Zjištění správce daně nasvědčují tomu, že se stěžovatelka zapojila do řetězce obchodních transakcí zasaženého podvodem na DPH. Žalovaný popsal narušení neutrality daně i nestandardní okolnosti prokazující, že k narušení nedošlo z důvodu podnikatelského selhání. Skladba stěžovatelčina majetku a vedení bankovních účtů pouze u zahraničních bank

vypovídají o možném budoucím ohrožení výběru daně. Žalovaný je proto přesvědčen, že obě podmínky § 167 daňového řádu byly naplněny. K postupu podle § 103 zákona o dani z přidané hodnoty uvedl, že nebezpečí z prodlení může pramenit z okolností, které byly důvodem pro obavu z budoucí nedobytnosti daně. Žalovaný řádně zjistil skutkový stav. K jednotlivým důkazním návrhům vysvětlil, proč je neprovedl. Konečně uvedl, že pokud byly naplněny podmínky § 167 daňového řádu, nelze zkoumat, zda vydáním zajišťovacích příkazů dojde k omezení podnikání daňového subjektu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III. a) Rozsudek městského soudu je přezkoumatelný

[20] V rámci prvního okruhu kasační argumentace stěžovatelka namítá, že se městský soud dostatečně nevypořádal se všemi jejími žalobními body. Konkrétně nevypořádal námitky směřující (i) k nedostatku přesvědčivého nastínění mechanismu tvrzeného podvodu a role stěžovatelky v něm a (ii) k povaze jejího podnikání a k významu likvidity a obchodních toků. Městský soud měl současně rezignovat na individualizovaný přezkum projednávané věci. V napadeném rozsudku odkázal na své rozhodnutí v jiné věci s poznámkou, že v něm byla právním zástupcem stěžovatelky uplatněna obdobná žalobní argumentace.

[21] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je obecně vyhrazena případům, kdy není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu považoval soud žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou (rozsudky NSS ze dne 14. 8. 2024, čj. 7 As 266/2023-47, ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64, a ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005-245). Je nutné ji vykládat v jejím skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, a ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74). Nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 10. 12. 2021, čj. 3 As 366/2019-41, a ze dne 5. 11. 2014, čj. 3 As 60/2014-85). Současně platí, že není povinností správního soudu reagovat na každou jednotlivou námitku a tu obsáhle vyvracet. Jeho úkolem je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2023, čj. 3 As 43/2021-41, a ze dne 30. 4. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-130). Nepřezkoumatelnost není dána ani v situaci, kdy se soud ztotožní s částí argumentace správního orgánu a opatří ji souhlasnou poznámkou (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130).

[22] Napadený rozsudek výše uvedená kritéria splňuje. Důvody vedoucí městský soud k závěru, že zajišťovací příkazy byly vydány v souladu se zákonem, jsou z jeho odůvodnění zřejmé. Městský soud se dostatečně zabýval podstatou daňového podvodu a rolí stěžovatelky v něm (zejména body 70 a 74 napadeného rozsudku). Srozumitelně vysvětlil, v čem měla spočívat výhoda stěžovatelky. Městský soud rovněž obsáhle popsal důvody zakládající obavu o budoucí dobytnost daně a uzavřel, že povaha stěžovatelčina podnikání nemůže tento závěr zvrátit (bod 88 napadeného rozsudku). Není přitom chybou, pokud odkazoval na

závěry daňových orgánů. Není úkolem soudu vytvářet nové důvody pro zamítnutí žaloby, obzvláště v situaci, kdy jsou žalobní a odvolací námitky obsahově shodné.

[23] Městský soud nepochybil ani tehdy, pokud vycházel ze závěrů svého dřívějšího rozhodnutí ze dne 5. 3. 2024, čj. 11 Af 17/2023-85, následně potvrzených v rozsudku NSS ze dne 6. 12. 2024, čj. 5 Afs 60/2024-49. Tyto závěry uplatnil v obdobném případě, přičemž je v projednávané věci individualizoval a jejich použití dostatečně odůvodnil.

[24] Stěžovatelka napříč kasační stížností namítá, že se městský soud dostatečně nezabýval některými otázkami, resp. že nevypořádal některé její námitky. Nejvyšší správní soud tuto argumentaci shrnuje a vypořádává v následujících odstavcích.

[25] V rámci čtvrté kasační námitky týkající se vad řízení před správními orgány stěžovatelka uvedla, že se městský soud náležitě nevypořádal s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že žalobkyně námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu výslovně spojovala pouze s neprovedením jí navržených důkazů v odvolacím řízení. Stěžovatelkou navrženými důkazy se přitom městský soud podrobně zabýval v bodech 91 až 98 svého rozsudku a jeho vypořádání považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné. Ve vztahu k účetním výkazům za rok 2024 městský soud v bodech 91 a 97 svého rozsudku podrobně vysvětlil, z jakých důvodů považoval provedení daných výkazů za nadbytečné.

[26] Nejvyšší správní soud shrnuje, že ani v této části neshledal rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným.

[27] V rámci čtvrté kasační námitky stěžovatelka namítá rovněž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů. Tu spatřuje ve vnitřních rozporech a nelogičnostech jejich odůvodnění. Orgány finanční správy dovodily existenci nebezpečí z prodlení ve smyslu § 103 zákona o dani z přidané hodnoty, svůj závěr ovšem opřely o skutečnosti dlouhodobého a neměnného charakteru. Dále tvrdily existenci vážných obav o budoucí dobytnost daně, nezjistily však žádné konkrétní kroky stěžovatelky, které by takovou obavu objektivně zakládaly. Podnikání stěžovatelky označily správní orgány za nestandardní, současně však nijak nezpochybnily reálnost, kontinuálnost, ani ekonomickou racionalitu její obchodní činnosti. Zvláště závažný rozpor pak stěžovatelka spatřuje v nepoměru mezi intenzitou zásahu a kvalitou a určitostí odůvodnění opírajících se o obecné formulace, hypotézy a neurčité závěry. Současně s tím stěžovatelka namítá, že městský soud tuto její žalobní námitku nevypořádal.

[28] Nejvyšší správní soud neshledal rozhodnutí správních orgánů vnitřně rozporná ani nelogická. Orgány finanční správy označily konkrétní okolnosti trvající v době vydání zajišťovacích příkazů, které je vedly k závěru o existenci obav o budoucí dobytnost daně a hrozícího nebezpečí z prodlení. Dostatečně vysvětlily, proč na těchto závěrech nemohl nic zvrátit charakter stěžovatelčina podnikání. Rovněž jasně vymezily, které okolnosti v rámci obchodního řetězce považovaly za nestandardní. Jejich zjištění přitom tvoří logický a nerozporný celek. Městský soud se ve svém rozsudku namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí dostatečně věnoval. Výslovně uvedl, že jej neshledal vnitřně rozporným (bod 62 napadeného rozsudku).

pokračování

[29] Stěžovatelka konečně namítá, že městský soud neprovedl skutečný test proporcionality, nezohlednil kumulativní a kontinuální charakter zásahu a nezabýval se reálnými dopady vydání zajišťovacích příkazů do její majetkové a podnikatelské sféry.

[30] Ze žaloby neplyne, že by stěžovatelka uplatnila konkrétní žalobní bod směřující proti nepřiměřenosti zásahu, příp. se výslovně domáhala provedení testu proporcionality. Dopady vydání zajišťovacích příkazů na své ekonomické poměry zmínila pouze obecně v rámci shrnutí skutkového stavu a v závěru žaloby v rámci její rekapitulace. Městský soud se otázkou negativních dopadů zajišťovacích příkazů na podnikání stěžovatelky zabýval v bodě 104 napadeného rozsudku. Zdůraznil, že zajišťovací příkazy byly vydány v souladu s § 167 odst. 1 a 3 daňového řádu. Nelze je proto považovat za nezákonné pouze z toho důvodu, že mají na hospodaření stěžovatelky nepříznivý dopad. Nejvyšší správní soud považuje toto vypořádání za dostatečné a přiměřené povaze uplatněné žalobní argumentace.

III. b) Podmínky § 167 daňového řádu byly naplněny

[31] Stěžovatelka namítá, že městský soud nesprávně hodnotil naplnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu.

[32] Podle citovaného ustanovení *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz*.

[33] Zajišťovací příkaz je zajišťovacím instrumentem ve vztahu k dani ještě nestanovené či dosud nesplatné. Jedná se o rozhodnutí, které je nutně toliko předběžného a dočasného charakteru a které má napomoci zabezpečení úhrady daně jakožto jednoho ze základních cílů správy daní. Současně však správce daně vydáním zajišťovacího příkazu závažně zasahuje do majetkových práv daňového subjektu. Daňový řád proto podmiňuje možnost vydání zajišťovacího příkazu existencí odůvodněných obav, přičemž pro zabránění svévoli je nutné, aby správce daně zcela konkrétně identifikoval důvody, které ho vedou k odůvodněným obavám ve vztahu k úhradě daně (rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, čj. 7 Afs 423/2018-54, bod 22).

[34] Z judikatury plyne, že správce daně může vydat zajišťovací příkaz pouze tehdy, existují-li objektivní skutečnosti, které zakládají odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost), (i) že daň bude v budoucnu v určité výši stanovena, a zároveň (ii) že v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi (rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2016, čj. 4 Afs 22/2015-104, č. 3368/2016 Sb. NSS, bod 46). Nižší míru pravděpodobnosti ve vztahu k budoucímu stanovení daně přitom lze kompenzovat vyšší mírou odůvodněné obavy ve vztahu k budoucí dobytnosti daně a naopak (rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2016, čj. 4 Afs 22/2015-104, bod 47).

[35] Stěžovatelka namítá, že v posuzovaném případě neexistují ani slabé důvody nasvědčující budoucímu stanovení daně. Orgány finanční správy spolehlivě nedoložily existenci daňového podvodu. Neidentifikovaly chybějící daň ani nestandardnosti, které by v kontextu stěžovatelčina podnikání dokládaly, že daň chybí právě v důsledku podvodného

jednání. Městský soud proto pochybil, když tyto nedostatky opomenul a přisvědčil závěru žalovaného.

[36] Námitka stěžovatelky není důvodná.

[37] Jak správně upozornil městský soud, zajišťovací příkaz má toliko předběžný a dočasný charakter. Vzhledem k jeho povaze nelze po správci daně požadovat, aby v rámci zajišťovacího řízení postavil najisto a detailně prokazoval veškeré skutečnosti relevantní pro stanovení daně (např. rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2020, čj. 1 Afs 88/2019-57, bod 36, ze dne 23. 11. 2017, čj. 7 Afs 52/2017-33, bod 19, a ze dne 9. 11. 2016, čj. 2 Afs 250/2015-53, bod 28). Pro takovýto postup je místo v řízení nalézacím.

[38] Z uvedeného plyne, že úkolem orgánů finanční správy v zajišťovacím řízení není prokázat účast stěžovatelky na podvodu na DPH. Judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, že i pouhá indicie o možné účasti v obchodním řetězci (nikoli až prokázané vědomé zapojení) zatíženém podvodem na DPH může založit odůvodněnost vydání zajišťovacího příkazu (rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2018, čj. 5 Afs 321/2017-29, bod 16). Otázka skutečného zapojení v řetězci je předmětem nalézacího řízení a dokazování. Pro vydání zajišťovacího příkazu tak zpravidla postačí, pokud správce daně přesvědčivě nastíní struktury a mechanismy fungování podvodného řetězce včetně role daňového subjektu (rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2016, čj. 2 Afs 213/2016-28, bod 35). Z předložených indicií přitom musí být patrné, že účast na podvodné struktuře není pouhou spekulací.

[39] V projednávané věci správce daně identifikoval narušení neutrality daně - chybějící daň ve vazbě na konkrétní zdanitelné plnění, z něhož měla stěžovatelce vzniknout daňová povinnost. A současně srozumitelně popsal mechanismus daňového podvodu i roli stěžovatelky v něm. Ze skutkových zjištění plyne, že stěžovatelka v období měsíců března, dubna, května a června 2024 dodávala zboží do jiného členského státu EU (Estonska), přičemž u těchto plnění uplatnila osvobození od daně podle § 64 zákona o dani z přidané hodnoty. Odběratel MaxNordHouse ovšem v příslušných zdaňovacích obdobích daň nepřiznal ani neodvedl, čímž došlo k narušení neutrality daně. V rámci podvodného řetězce tak MaxNordHouse vystupovala v pozici tzv. „*missing trader*“, zatímco stěžovatelka v pozici tzv. „*profit taker*“, jenž těží z uplatněného osvobození. Budoucí daňová povinnost stěžovatelky se proto odvíjí od závěru, že jí nárok na osvobození nebude uznán z důvodu její účasti na podvodném obchodním řetězci.

[40] Městský soud tato zjištění přezkoumal a vyhodnotil (zejména body 70 a 74 napadeného rozsudku). Správně poukázal, že k narušení neutrality daně došlo již jen tím, že MaxNordHouse nepřiznala daň z plnění, které ji stěžovatelka dodala (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2021, čj. 5 Afs 239/2020-46, bod 34). Městský soud se rovněž dostatečně zabýval zjištěnými nestandardnostmi. Vysvětlil, že indicie o povaze jednatele, virtuální adresa, neprezentování činnosti a odlišnost předmětu podnikání zjištěné u MaxNordHouse, a dále virtuální adresa, absence motorového vozidla, návštěva v provozovně, jednoduchost webových stránek obsahujících toliko obecné informace a neexistence bankovního účtu u tuzemských poskytovatelů zjištěné u stěžovatelky, ve svém souhrnu svědčí o existenci daňového podvodu. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožnil. Přestože jednotlivé okolnosti mohou být samy o sobě nevýznamné, je nutné je hodnotit právě v jejich celkovém kontextu (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2026, čj. 8 Afs 102/2025-64, bod 51).

pokračování

[41] Správce daně přesvědčivě nastínil strukturu podvodu, roli stěžovatelky i související nestandardnosti. Nejvyšší správní soud považuje shromážděný soubor konkrétních zjištění za dostačující k naplnění standardu alespoň slabých důvodů svědčících o budoucím stanovení daně, a to zejména s ohledem na povahu zajišťovacího řízení, kdy správce daně závěry nečiní s takovou mírou jistoty jako při samotném stanovení daně. Městský soud proto nepochybil, pokud závěr o splnění první podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů aproboval.

[42] Nicméně vzhledem k tomu, že skutečnosti, které zakládají odůvodněnou obavu, že daň bude v budoucnu v určité výši stanovena, jsou i dle žalovaného spíše slabší, musí nastoupit silné důvody, že v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi.

[43] Stěžovatelka závěr městského soudu o existenci důvodné obavy o budoucí dobytnost daně sporuje. Dle ní soud zaměnil možnost disponovat s majetkem za hrozbu zmaření daňové exekuce. Vyšel přitom z předpokladu, že určitý typ podnikání je sám o sobě rizikový z hlediska budoucí vymahatelnosti daně. Nezkoumal účel ani ekonomické důvody transakcí a nerozlišoval mezi běžnými obchodními platbami a případným účelovým vyváděním majetku. Nebylo zjištěno, že by stěžovatelka činila kroky směřující ke zmaření budoucího výběru daně.

[44] Za nepřiléhavé považuje stěžovatelka závěry o významu absence nemovitého majetku či využívání zahraničních účtů, aniž by soud posoudil jejich reálný dopad na vymahatelnost daně nebo možnosti mezinárodní spolupráce při správě daní. Nesouhlasí ani se způsobem, jakým se městský soud vypořádal s odkazem na jeho dřívější rozsudek ze dne 18. 1. 2023, čj. 9 Af 18/2021-42, dle něhož vlastnictví pouze likvidních aktiv nemůže být samo o sobě důvodem pro závěr o budoucím ohrožení výběru daně. Rovněž „kvapné převádění peněžních prostředků“ bez dalších konkrétních okolností nasvědčujících úmyslu zmařit budoucí výběr daně nepředstavuje relevantní důvod ve smyslu § 167 daňového řádu. Stěžovatelka konečně považuje za nepřípustné vyvozovat závěry o její ekonomické situaci z neaktuálních a nevypovídajících údajů jen proto, že „aktuálnější účetní výkazy nebyly k dispozici“.

[45] V rozsudku ze dne 16. 4. 2014, čj. 1 As 27/2014-31, č. 3049/2014 Sb. NSS, bod 20, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohabodovým testem jeho použitelnosti. V té nejobecnější rovině proto pouze soud konstatuje, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelově kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Jak správně konstatoval krajský soud, zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit.*“

[46] Zdrojem důvodných obav o budoucí vymahatelnost daně může být celá řada situací, z nichž však musí vyplývat skutečně reálná důvodnost takové obavy (rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2017, čj. 1 Afs 251/2017-40, bod 67). V souladu s judikaturou svědčí o naplnění podmínky odůvodněné obavy ve vztahu k dobytnosti daně typicky následující relevantní faktory:

a) chování daňového subjektu v minulosti, jako například opakované neplnění daňových povinností v zákonem stanovených lhůtách (rozsudky NSS ze dne 13. 12. 2017, čj. 1 Afs 250/2017-37, bod 70; a ze dne 12. 9. 2018, čj. 5 Afs 321/2017-29, bod 27);

b) špatná aktuální ekonomická situace daňového subjektu a jeho ekonomická výkonnost (rozsudky NSS ze dne 22. 2. 2024, čj. 9 Afs 173/2022-33, body 34 a 35, a ze dne 13. 9. 2023, čj. 6 Afs 61/2022-47, bod 49, a ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Afs 140/2019-78, bod 53);

c) převaha vysoce likvidního majetku (rozsudky NSS, ze dne 22. 5. 2024, čj. 1 Afs 130/2023-43, body 41 a 42, ze dne 9. 8. 2023, čj. 7 Afs 352/2021-31, bod 27, a ze dne 21. 11. 2019, čj. 10 Afs 183/2019-63, bod 23);

d) bezprostřední převádění finančních prostředků z bankovních účtů (rozsudky NSS ze dne 13. 10. 2022, čj. 9 Afs 212/2020-51, bod 49, ze dne 15. 12. 2021, čj. 10 Afs 274/2021-48, bod 23, ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Afs 140/2019-78, body 69 a 70, a ze dne 17. 12. 2014, čj. 4 As 209/2014-86);

e) neexistence bankovního účtu u české banky (rozsudky NSS ze dne 12. 9. 2025, čj. 5 Afs 25/2025-41, bod 36, a ze dne 6. 12. 2024, čj. 5 Afs 60/2024-49, bod 38);

[47] V nyní projednávané věci v neprospěch stěžovatelky nesvědčí první zmíněný faktor. Žalovaný nijak nezmínil, že by v minulosti byly problémy s plněním daňových povinností stěžovatelkou.

[48] Stěžejní indicií, na níž daňové orgány založily odůvodněnost obavy o budoucí dobytnost daně, byla skladba stěžovatelčina majetku. Stěžovatelka nevlastní žádný nemovitý majetek. Její movitý majetek se skládá ze zboží, které obratem přeprodává do zahraničí a z finančních prostředků na bankovních účtech, které nejpozději do několika dní od jejich připsání převádí formou bezhotovostních převodů na bankovní účty třetích osob. Bankovní účty stěžovatelky jsou nadto zřízeny u zahraničních bank. V rozsudku ze dne 22. 5. 2024, čj. 1 Afs 130/2023-43, bod 42, Nejvyšší správní soud shrnul, že *„typickými „silnými“ indiciemi, které mohou vést k závěru o odůvodněnosti obavy o budoucí dobytnost daně, mohou být právě generování zisku, který je obratem vybírán v hotovosti či převáděn na jiné účty, v kombinaci s vysoce likvidním majetkem či majetkem velmi nízké hodnoty.“*

[49] Je sice pravdou, že pro obavu o vybrání daně nepostačuje zjištění, že majetek daňového subjektu je likvidní. Existence likvidních aktiv svědčí pouze o lepší možnosti, že daňový subjekt provede kroky k vyvedení aktiv. Správce daně však závěr o existenci odůvodněné obavy o budoucí dobytnost daně podpořil i dalšími okolnostmi jako nízkou ekonomickou výkonností a vysokým zadlužením stěžovatelky. Vycházel přitom z daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2023, jehož

součástí jsou i účetní výkazy (rozvaha a výkaz zisku a ztrát). Z těchto podkladů správce daně zjistil, že stěžovatelka vykázala výsledek hospodaření (ztrátu) ve výši -53 655 Kč a roční úhrn čistého obratu ve výši 27 538 Kč. Aktiva stěžovatelky (1 823 tis. Kč) tvořila zcela oběžná aktiva. Pasiva sestávala z vlastního kapitálu v hodnotě 3 tis. Kč a cizích zdrojů v hodnotě 1 820 tis. Kč. Z uvedených údajů vyplývá, že v roce 2023 dosahovala celková zadluženost stěžovatelky hodnoty 99,83 %, neboť její aktiva byla téměř zcela kryta z cizích zdrojů.

[50] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry žalovaného i městského soudu, že zjištěné skutečnosti ve svém souhrnu tvoří ucelený a logický okruh indicií svědčících o riziku, že dosud nestanovená daň nebude v budoucnu vymahatelná. Stěžovatelka zjevně nedisponuje dostatečným majetkovým zázemím poskytujícím reálné záruky její úhrady. Vzhledem k zadluženosti stěžovatelky a tomu, že ve zkoumaném zdaňovacím období nedosahovala zisku, nelze ani předpokládat, že by dosud nestanovená daň mohla být uhrazena z výsledků běžné hospodářské činnosti. Tyto okolnosti proto odůvodňují obavu o dobytnost daně, přičemž námitky stěžovatelky nejsou způsobilé tento závěr zvrátit.

[51] Stěžovatelčina argumentace spočívá především v tom, že k jednotlivým popsaným okolnostem postupně uvádí, že samy o sobě nemohou představovat důvody ve smyslu § 167 daňového řádu. Nejvyšší správní soud proto považuje za nutné zdůraznit, že ani žalovaný, ani městský soud tyto okolnosti neposuzovali jednotlivě a izolovaně, ale hodnotili je právě v jejich souhrnu. Z napadeného rozsudku rozhodně neplyne, že by městský soud opřel své závěry pouze o skutečnost, že stěžovatelka nevlastní nemovitý majetek, nebo pouze o to, že je její majetek vysoce likvidní. Rychlé převádění finančních prostředků stěžovatelkou je pak relevantní zejména proto, že tyto prostředky (mimo zboží, které ovšem rovněž obratem přeprodává) tvoří jediný majetek, z nějž by bylo možné daň vymoci.

[52] Stěžovatelka dále namítá, že uvedené okolnosti představují nezbytný a standardní rys jejího podnikání. Nejvyšší správní soud tuto skutečnost nesporuje. Nic to však nemění na reálné skladbě stěžovatelčina majetku a způsobu, jakým s ním nakládá, které zakládají opodstatněné riziko, že daň nebude v budoucnu vymahatelná.

[53] Nejvyšší správní soud konečně nepřisvědčuje námitce stěžovatelky, podle níž orgány finanční správy chybně vycházely při hodnocení její ekonomické situace z neaktuálních údajů. Správce daně při tomto hodnocení vycházel z poslední účetní závěrky (za rok 2023), která byla k dispozici. Zajišťovací příkazy byly vydány v lednu 2025, v době, kdy novější údaje (účetní závěrka za rok 2024) ještě nebyly k dispozici. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, že za této situace nelze po správci daně požadovat, aby vyčkával na zpracování nových údajů. Správce daně tak vycházel z nejaktuálnějších dostupných informací. Nejvyšší správní soud podotýká, že za této situace nelze účetní dokumenty staré v době vydání zajišťovacích příkazů přibližně 13 měsíců považovat za neaktuální (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 9. 2025, čj. 5 Afs 25/2024-41, kde byla posuzována rozvaha stará 14 měsíců; a ze dne 22. 2. 2024, čj. 9 Afs 173/2022-33, týkající se účetních dokumentů starých 11 měsíců).

[54] Nejvyšší správní soud shrnuje, že městský soud a před ním daňové orgány shledaly několik relevantních důvodů pro závěr, že v době vymahatelnosti případně doměřené daně bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Za standardních okolností by tyto důvody jistě postačovaly. Stěžovatelka však jejich sílu

zpochybňuje, včetně poukazu na to, že žalovaný zároveň shledal nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně. Po vyhodnocení všech výše zmíněných relevantních okolností případu však Nejvyšší správní soud dospěl k tomu, že důvody pro vydání zajišťovacích příkazů ještě obstojí. Byť důvody pro obavu o budoucí vymahatelnost daně jsou na samé hranici toho, co lze za existenci silných důvodů akceptovat.

III. c) Podmínky § 103 zákona o dani z přidané hodnoty byly naplněny

[55] Stěžovatelka namítá, že městský soud nesprávně posoudil podmínky § 103 zákona o dani z přidané hodnoty, nevyžadoval-li existenci konkrétních časově naléhavých okolností a spokojil se s obecnými charakteristikami jejího podnikání. Nebezpečí z prodlení nelze dovozovat ze stejných okolností jako obavu o dobytnost daně. Městský soud se nevypořádal s otázkou, proč by nebezpečí z prodlení mělo existovat právě v okamžiku vydání zajišťovacích příkazů. V projednávané věci nebylo zjištěno např. vyvádění majetku, nestandardní transakce ani příprava ukončení či přesunu podnikání. Městský soud rovněž nezkoumal, zda bylo ve věci možné postupovat méně restriktivním způsobem.

[56] Podle § 103 zákona o dani z přidané hodnoty *hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání*.

[57] Městský soud (a před ním žalovaný) vysvětlil, v čem spatřoval existenci hrozícího nebezpečí z prodlení a proč bylo nezbytné vydat zajišťovací příkazy jako okamžitě vykonatelné. Shrnul, že stěžovatelka nevlastní žádný nemovitý majetek, její movitý majetek je toliko vysoce likvidní a prakticky veškeré finanční prostředky z bankovních účtů (nadto vedených u zahraničních bank) okamžitě převádí na účty třetích osob. Identifikoval tak konkrétní okolnosti trvající v době vydání zajišťovacích příkazů nasvědčující existenci hrozícího nebezpečí z prodlení ve smyslu § 103 zákona o dani z přidané hodnoty. Popsané okolnosti představují v kontextu ustálené judikatury relevantní důvody pro vydání zajišťovacích příkazů jako okamžitě vykonatelných (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 2. 2025, čj. 4 Afs 235/2023-53, bod 56, ze dne 22. 2. 2024, čj. 9 Afs 173/2022-33, bod 37, ze dne 15. 12. 2021, čj. 10 Afs 274/2021-48, bod 31, a ze dne 11. 11. 2020, čj. 1 Afs 279/2019-40, bod 27, ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Afs 140/2019-78, bod 69). Nebezpečí z prodlení přitom může pramenit ze stejných okolností, které byly důvodem pro obavu z budoucí nedobytnosti daně (rozsudky NSS ze dne 22. 2. 2024, čj. 9 Afs 173/2022-33, bod 37, ze dne 15. 12. 2021, čj. 10 Afs 274/2021-48, bod 31, ze dne 8. 2. 2021, čj. 5 Afs 87/2018-39, bod 49, a ze dne 17. 12. 2014, čj. 4 As 209/2014-86).

[58] Nejvyšší správní soud opakuje, že na uvedeném, nemůže nic změnit argumentace stěžovatelky o charakteristice jejího podnikání. Nedůvodná je i námitka stěžovatelky, že se městský soud nezabýval možností mírnějšího postupu, neboť požadavek přiměřenosti je již zohledněn v samotné právní úpravě podmínek pro vydání okamžitě vykonatelného zajišťovacího příkazu (rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2021, čj. 3 Afs 168/2019-38, bod 36). Nejvyšší správní soud si je vědom, že vydání zajišťovacích příkazů jako okamžitě vykonatelných mohlo mít pro stěžovatelku tvrdé důsledky. Její majetkové poměry ovšem vyvolaly důvodné obavy, že pokud by správce daně takto nepostupoval, mohlo by dojít ke zmaření účelu zajištění.

III. d) Řízení před správními orgány není stiženo vadami

pokračování

[59] Stěžovatelka správním orgánům vytýká, že (i) nedostatečně zjistily skutkový stav a (ii) nevypořádaly se s důkazními návrhy. Městský soud tyto vady řízení nepřezkoumal (přezkoumal je pouze formálně), čímž zatížil napadený rozsudek vadou podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního.

[60] Stěžovatelka uvedla, že v žalobě namítala, že řízení před správcem daně i žalovaným bylo zatíženo vadou spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Orgány finanční správy pracovaly s podklady selektivně, jednostranně a vytrhávaly je z kontextu způsobem podporujícím předem zvolený závěr o její údajné rizikovosti. Své závěry založily na dílčích výstupech z analýzy bankovních účtů a na vybraných transakcích, které považovaly za nestandardní, aniž by je zasadily do celkového rámce stěžovatelčina podnikání. Transakce a pohyby na účtech byly hodnoceny izolovaně, bez zohlednění jejich návaznosti, účelu a opakovanosti. Nebyla provedena komplexní analýza hospodaření, nebyl hodnocen vývoj podnikatelské činnosti v delším časovém horizontu, nebyla zkoumána kontinuita obchodních vztahů ani celková bilanční situace stěžovatelky. Správní orgány zcela pominuly skutečnosti klíčové pro posouzení podmínek § 167 daňového řádu i § 103 zákona o dani z přidané hodnoty. Mezi tyto skutečnosti stěžovatelka řadí zejména dlouhodobou a kontinuální podnikatelskou činnost na mezinárodním trhu, ekonomickou racionalitu obchodních toků a plateb, absenci jakýchkoli kroků směřujících k ukončení podnikání, jakož i to, že rychlé pohyby finančních prostředků odpovídají standardnímu obchodnímu modelu v daném segmentu trhu. Správní orgány konstatovaly existenci nestandardních okolností, aniž by je vážily proti vysvětlením stěžovatelky, a aniž by posoudily jejich skutečný význam pro budoucí stanovení a dobytnost daně.

[61] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že tuto kasační námitku hodnotí jako pohybující se na samé hranici její přípustnosti (§ 104 odst. 4 soudního řádu správního). Stěžovatelka totiž v žalobě neformulovala konkrétní žalobní bod, jímž by namítala nedostatečné zjištění skutkového stavu v rozsahu, v jakém tak činí nyní. Nedostatečné zjištění skutkového stavu výslovně spojovala pouze s tvrzením, že žalovaný neprovedl jí navržené důkazy (e-mailovou komunikaci, nájemní smlouvu a s ní související, sadu účetních dokumentů a účetní výkazy za rok 2024). Některé ze zde uplatněných argumentů (např. dlouhodobý charakter podnikání či absence kroků směřujících k jeho ukončení) stěžovatelka v žalobě uváděla, a to v rámci jednotlivých žalobních bodů směřujících do právního posouzení podmínek § 167 daňového řádu a § 103 zákona o dani z přidané hodnoty. Takto formulovanou námitku nadto považuje Nejvyšší správní soud za značně obecnou, neboť stěžovatelka konkrétně neuvádí, jak by zohlednění jí tvrzených okolností mohlo ovlivnit závěry správních orgánů. Nejvyšší správní soud proto k této námitce v odpovídající míře obecnosti uvádí následující.

[62] Nejvyšší správní soud připomíná, že při vydávání zajišťovacího příkazu nejde o úplné prokázání skutkového stavu, nýbrž o zjištění indicií důvodně nasvědčujících obavám finančního úřadu (rozsudky NSS ze dne 30. 11. 2016, čj. 2 Afs 213/2016-28, bod 35, ze dne 9. 6. 2016, čj. 6 Afs 255/2015-45, a ze dne 11. 6. 2015, čj. 10 Afs 18/2015-48, bod 14). Tomuto standardu odpovídá i rozsah zjišťování skutkového stavu v projednávané věci. Správní orgány se zabývaly všemi okolnostmi relevantními pro posouzení podmínek § 167 daňového řádu i § 103 zákona o dani z přidané hodnoty a označily konkrétní zjištění, z nichž dovodily jejich splnění. Tato zjištění byla s ohledem na povahu zajišťovacího řízení dostatečná pro

přijetí uvedených závěrů. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil tvrzené vadě řízení před správními orgány. Skutkový stav byl zjištěn v rozsahu dostatečném pro posouzení věci, má oporu ve správním spise a při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit.

[63] Dále stěžovatelka uvedla, že v průběhu správního řízení vysvětlovala ekonomickou podstatu a logiku jednotlivých obchodních transakcí, důvody rychlých pohybů peněžních prostředků, standardní fungování velkoobchodu s elektronikou na mezinárodním trhu, jakož i to, že její obchodní model je založen na vysoké obrátkovosti zboží a nízkých maržích. Orgány finanční správy se omezily na konstatování, že stěžovatelčina vysvětlení nevyvracejí zjištěné skutečnosti nebo nemohou změnit závěry správce daně. Není přitom zřejmé, z jakých úvah k tomuto závěru dospěly a proč považují stěžovatelčina vysvětlení za nevěrohodná či irelevantní. Orgány finanční správy se rovněž opomenuly vypořádat s důkazními návrhy (např. obchodní dokumentace, smluvní vztahy s obchodními partnery, vysvětlení struktury plateb a návaznosti jednotlivých transakcí). Z jejich rozhodnutí nevyplývá, zda vůbec byly tyto důkazní návrhy řádně posouzeny, příp. proč byly považovány za nadbytečné či nevhodné.

[64] K této námitce uvádí Nejvyšší správní soud následující.

[65] Stěžovatelka v odvolacím řízení namítala, že složení jejího majetku a podnikatelského zázemí odpovídají povaze jejího podnikání. K takto formulované námitce žalovaný uvedl, že není způsobilá vyvrátit, že stěžovatelka zjevně nedisponuje dostatečným majetkovým zázemím. Pro posouzení obavy o dobytnost daně je rozhodující, zda lze s ohledem na majetkové poměry a ekonomickou situaci stěžovatelky důvodně očekávat, že daň, která jí může být v budoucnu stanovena, bude v době své vymahatelnosti nedobytná nebo její výběr bude spojen se značnými obtížemi.

[66] Stěžovatelka v odvolacím řízení navrhla provedení těchto důkazů: (i) e-mailové komunikace a inventarizace pohledávek s elektronickým podpisem MaxNordHouse, (ii) nájemní smlouvy ke skladovacím prostorům, fotografií těchto prostor a pracovních smluv zaměstnanců, (iii) účetních dokladů (faktura od dodavatele, přepravní štítky a faktura za přepravu), (iv) účetních dokumentů za rok 2024 a (v) daňových dokladů vystavených odběrateli MaxNordHouse a potvrzení o přijatých platbách od tohoto odběratele. Provedení prvních čtyř skupin důkazů shledal žalovaný nadbytečným, přičemž vždy srozumitelně vysvětlil, z jakých důvodů. Pátý důkazní návrh naopak provedl, vyhodnotil jej a vyvodil z něj odpovídající závěry. Konkrétně uzavřel, že stěžovatelka vyvrátila závěr správce daně o bezhotovostních úhradách ze strany odběratele MaxNordHouse.

[67] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal, že by se žalovaný dostatečně nevypořádal s vysvětleními a důkazními návrhy stěžovatelky. V řízení před správními orgány proto neshledal žádnou vadu.

IV. Závěr a náklady řízení

[68] Nejvyšší správní soud neshledal námitky důvodnými a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Rozhodl proto podle § 110 odst. 1 věty poslední soudního řádu správního a kasační stížnost zamítl.

pokračování

[69] O nároku na náhradu nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch a náhradu nákladů jí proto nelze přiznat. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. dubna 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu